

„Byl u Draků!“ pronesl šeptem Ron. „Hagrid si hledal rozumy o dracích! Podívejte se na tohle: Dračí druhy ve Velké Británii a v Irsku; Od vejce do pekel, příručka pro chovatele draků.“

„Hagrid si odjakživa přál mít draka, řekl mi to hned tenkrát, když jsme se poprvé setkali,“ vysvětlil Harry.

„Jenže to je proti našim zákonům,“ namítl Ron. „Chov draků zakázala v roce 1709 Úmluva kouzelníků, to ví každý. Mudlové by si nás těžko mohli nevšimnout, kdybychom si na zahrádce za domem drželi draky - a ostatně, draka nemůžete ochočit, je to nebezpečné. Měli byste vidět, jaké spáleniny měl Charlie od těch divokých v Rumunsku!“

„Ale v Británii přece divocí draci nejsou?“ zeptal se Harry.

„Samozřejmě že jsou,“ řekl Ron. „Obyčejní velšští zelení a hebridští černí. Ministerstvo kouzel má spoustu práce, aby to ututlalo. Naši lidé musí každou chvíli očarovat nějakého mudlu, který je zahlédne, aby na to zase zapomněl.“

„Takže co Hagrid pro všechno na světě zamýšlí?“ zděsila se Hermiona.

Když o hodinu později zaklepali na dveře hájovny, překvapilo je, že všechny rolety jsou zatažené. „Kdo je?“ zeptal se Hagrid, než je pustil dovnitř a spěšně za nimi přibouchl dveře.

Uvnitř bylo vedro k udušení. Ačkoliv venku byl opravdu teplý den, v krbu sálal oheň.

***

„Hagrid - co to máš?“

Předem však už věděl, co to je. Uprostřed ohně pod konvicí, leželo veliké černé vejce.

„Ehm,“ řekl Hagrid a nervózně si prohrábl vousy. „Totiž - to je...“

„Kdes ho sehnal, Hagrid?“ zeptal se Ron a sehnul se k ohni, aby si vejce prohlédl zblízka. „Muselo tě stát hotové jmění.“

„Vyhrál jsem ho,“ řekl Hagrid. „Včera večír. Zašel jsem si do vsi na pár skleniček, a přitom jsem si s nějakým cizím chlápkem zahrál karty. Esli chcete vědět, myslím, že byl docela rád, když se ho zbavil.“

„Ale co si s ním počneš, až se vylíhne?“ namítla Hermiona.

„No, něco jsem si vo tom přečet,“ řekl Hagrid a vytáhl zpod polštáře velikou knihu. „Tudle jsem si přines z knihovny - Chov draků pro zábavu a podnikání - samozřejmě je už trochu starší, ale je tam všechno. Držte vejce ve vohni, poněvadž jejich matky na ně taky dejchaj, rozumíte, a když se vylíhne, dávejte mu každý půl hodiny kbelík koňaku smíchanýho s kuřecí krví. A podívejte se tadydle - jak rozpoznat různý vejce - tohle tady je norský vostrohřbetý drak, a ty jsou vzácný.“

Vypadal velice spokojený sám se sebou, ale Hermiona s ním nesouhlasila.

„Hagrid, tenhle dům je ze dřeva,“ zdůraznila.

Hagrid ji však neposlouchal. Příkládal na oheň a vesele si přitom něco broukal.

A tak měli další důvod, proč si dělat starosti: co by se mohlo Hagridovi stát, kdyby se někdo dozvěděl, že u sebe v hájovně ukrývá zákonem zakazovaného draka.

***

Pak jednou při snídani Hedvika přinesla Harrymu další vzkaz od Hagrida. Byla to jen tři slova: Už se líhne!

Ron by nejraději vůbec nešel na hodinu bylinkářství a místo toho vyrazil rovnou do hájovny, Hermiona však o tom nechtěla ani slyšet.

„Hermiono, kolikrát v životě uvidíme, jak se líhne drak?“

***

Vejce leželo na stole a byly na něm hluboké praskliny. Uvnitř se něco hýbalo a z vejce vycházely podivné cvakavé zvuky.

Všichni si přitáhli židle ke stolu a se zatajeným dechem sledovali, co se stane.

Náhle se ozval skřípavý zvuk, vejce puklo a na stůl žuchlo dračí mládě. Nebylo nijak vábné; Harry si v duchu říkal, že vypadá jako zmuchlaný černý deštník. Jeho ostnatá křídla byla v porovnání s hubeným černým tělem velická; dráče mělo dlouhý čenich s širokými nozdrami, náznak budoucích rohů a vypoulené oranžové oči.

Pak mládě kýchl a z čenichu mu vyletěla sprška jisker.

„No není krásnej?“ zamumlal Hagrid. Natáhl ruku a chtěl draka pohladit po hlavě, ten mu však chňapl po prstech a ukázal jim špičaté zuby.

„Pánbůh s ním, von už ví, kdo je jeho mamička!“ pyšnil se Hagrid.

„Hagride,“ řekla Hermiona, „jak rychle takoví norští ostrohřbetí draci vlastně rostou?“

Hagrid se jí chystal odpovědět, ale vtom zbledl jako stěna - jediným skokem byl na nohou a hnal se k oknu.

„Co se děje?“

„Někdo sem nahlížel škvírou mezi roletama - nějaký kluk - a teď utíká zpátky ke škole.“

Harry se vrhl ke dveřím a podíval se ven. Dokonce ani na dálku se nemohl zmýlit.

Byl to Malfoy, kdo uviděl draka.

Celý příští týden zářil na Malfoyově tváři potměšilý úsměv a Harry, Ron i Hermiona z toho byli velice nervózní. Většinu volného času tráвили teď v Hagridově hájovně za staženými roletami a snažili se přivést ho k rozumu.

„Prostě ho pusť ven,“ naléhal Harry. „Pusť ho na svobodu!“

„Nemůžu,“ namítal Hagrid. „Je ještě moc malej. Někde by umřel.“

Společně hleděli na malé dráče. Za pouhý týden vyrostlo tak, že už bylo třikrát delší. Z nozder mu neustále vycházel kouř. Hagrid se v posledních dnech vůbec nevěnoval svým povinnostem hajného, poněvadž drak ho plně zaměstnával. Po celé podlaze se válely prázdné lahve od koňaku a kuřecí peří.

„Rozhod jsem se, že mu budu říkat Norbert,“ prohlásil Hagrid a díval se na draka dojatým pohledem. „Teď už mě vopravdu pozná, jen se podívejte. Norberte! Norberte! Kdepak máš mamičku?“

„Docela mu přiskočilo,“ pošeptal Ron Harrymu do ucha.

„Jen počkej, Hagride,“ řekl Harry nahlas, „ještě tak dva týdny, a Norbert bude dlouhý jako tvoje hájovna. A Malfoy může kdykoli zajít za Brumbálem.“

Hagrid se kousl do rtu.

„Já - já vím, že si ho nemůžu nechat napořád, přeci ho ale nemůžu jen tak vyhodit, to teda nemůžu!“

Vtom se Harry obrátil k Ronovi.

„Charlie,“ řekl.

„Tobě už přeskakuje taky,“ ohradil se Ron. „Jestli se nepamatuješ, já jsem Ron.“

„Ne - Charlie - myslím tvého bratra Charlieho. Toho, co v Rumunsku studuje draky. Mohli bychom mu Norberta poslat. Charlie se o něj může postarat a pak ho pustit na svobodu!“

„To je báječný nápad!“ zajásal Ron. „Co na to říkáš, Hagride?“

Nakonec Hagrid souhlasil s tím, že pošlou Charliemu sovu, aby se ho zeptali.

Příští týden se nekonečně vlekl. Ve středu večer Hermiona a Harry seděli sami ve společenské místnosti ještě dlouho poté, co si všichni ostatní šli lehnout. Hodiny na stěně

právě odbily půlnoc, když se otvor v podobizně naráz rozlétl a zničehonic tu stál Ron a solékal si Harryho neviditelný plášť. Až do té doby byl v Hagridově boudě a pomáhal mu krmit Norberta, který teď už hltal mrtvé myši po celých bednách.

„Kousl mě!“ řekl a ukazoval jim ruku, zavázanou do zakrváceného kapesníku. „Týden nebudu s to udržet v ruce brko. Řeknu vám, že ten drak je nejpříšernější stvoření, jaké jsem v životě viděl, ale když posloucháte Hagrida, mysleli byste, že je to malý chlupatý králíček. Když mě kousl, poslal mě Hagrid pryč, že prý jsem ho polekal; a když jsem odcházel, zpíval mi ukolébavku.“

V tu chvíli někdo zafukal na temné okno.

„To je Hedvika!“ zaradoval se Harry a spěchal jí otevřít. „Určitě nese odpověď od Charlieho!“

Všichni tři srazili hlavy dohromady a četli lístek, který sova přinesla.

Milý Rone,

jak se máš? Děkuji ti za dopis - norského ostrohřbetého draka si rád vezmu, jenže nebude snadné ho sem dostat. Myslím, že nejlepší bude poslat ho po mých přátelích, kteří mě mají navštívit příští týden. Potíž je v tom, že nikdo nesmí vidět, že vezou draka, poněvadž je to proti zákonu.

Dokázali byste ho v sobotu o půlnoci dostat na nejvyšší věž? Mohou se tam s vámi setkat a odvézt si ho, dokud bude ještě tma.

Odpověz prosím co nejrychleji.

Srdečně zdravím!

Tvůj Charlie.

***

Když to šli oznámit Hagridovi, našli jeho Tesáka, jak sedí venku s obvázaným ocasem; Hagrid otevřel okno, aby si s nimi mohl promluvit.

„Dovnitř vás nepustím,“ zasupěl. „S Norbertem je to teď všelijaký - ale není to nic, co bych nezvládl.“

Když mu řekli o Charlieho dopisu, vhrkly mu do očí slzy, i když to mohlo být i proto, že ho Norbert v tu chvíli kousl do nohy.

„Aúúú! Ale to nic, jenom mně prokousnul botu - prostě si hraje - dyť von je to ještě drobeček.“

Drobeček právě mrskl ocasem do zdi, až se rozřinčela okna. Harry a Hermiona se vydali zpátky do hradu s pocitem, že se soboty snad ani nedočkají.

***

Když pak konečně nadešla chvíle, kdy se Hagrid musel s Norbertem rozloučit, bývalo by jim ho nejspíš přišlo líto, kdyby jim ovšem nedělalo takovou starost to, co měli před sebou. Bylo zataženo, noc černočerná, a oni dorazili do Hagridovy hájovny později, než chtěli, poněvadž museli počkat, až jim přestane překážet Protiva.

Hagrid už Norberta uložil do veliké bedny, ve které měl cestovat.

„Dal jsem mu na cestu spoustu myší a nějaký koňak,“ sdělil jim tlumeným hlasem. „A přibalil jsem mu jeho medvídka, kdyby se mu snad stejskalo.“

Z bedny k nim doléhaly drásavé zvuky, podle kterých Harry usoudil, že Norbert se medvídkovi právě snaží utrhnout hlavu.

„Sbohem, Norberte!“ vzlykl Hagrid, zatímco Harry a Hermiona přikryli bednu neviditelným pláštěm a pak se pod něj postavili také. „Mamička na tebe nikdy nezapomene!“

***

Charlieho přátelé byli veselá cháska. Předvedli Harrymu a Hermioně postroj, který si připravili, aby draka mohli nést mezi sebou. Všichni společně do něj teď Norberta bezpečně upnuli, a pak si Harry a Hermiona s návštěvníky ještě potřásli rukama a ze srdce jim poděkovali.

Takže Norbert konečně bude pryč... bude pryč... je pryč!